

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา ประถมศึกษา จังหวัดนครราชสีมา

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2525 ในอำเภอต่าง ๆ 10 อำเภอที่พูดภาษาถิ่นโคราช จำนวน 180 คน และผู้วิจัยใช้นักเรียนอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งให้ทำแบบสอบถามหาเกณฑ์ในการพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนการเขียนสะกดคำของนักเรียนโคราชว่า ได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคกลาง กรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นแบบสอบถามเขียนคำจากรูปภาพ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจำนวน 100 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นภาพหลายเส้นขาวดำที่วาดขึ้นเหมือนของจริงในกรอบขนาดกว้าง 3 นิ้ว ยาว 4 นิ้ว บนกระดาษ 1 แผ่น จะบรรจุภาพได้ 8 ภาพได้ภาพแต่ละภาพจะมีให้นักเรียนเติมคำจากภาพที่เห็น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นโคราชและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
2. เลือกโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัย โดยการสุ่มตัวอย่างแบบมีขั้นตอน และเลือกตัวอย่างประชากรโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามเขียนคำจากภาพ คำที่ใช้ใน

การวิจัย พิจารณาความยากง่ายในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และผลงานวิจัยเกี่ยวกับภาษาถิ่นโคราช

4. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ตรวจสอบพิจารณา แก้ไขเพื่อปรับปรุง รูปภาพ และภาษา แล้วนำไปทดลองใช้
5. นำแบบสอบถามที่แก้ไข ปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีการทดสอบเป็นกลุ่มคราวละ 18 คน นักเรียนจะได้แบบสอบถามคนละ 1 ฉบับ
6. นำแบบสอบถามไปทดสอบกลุ่มนักเรียนกรุงเทพมหานคร เพื่อหา เกณฑ์ในการพิจารณาอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการ เขียนสะกดคำของนักเรียนในจังหวัดนครราชสีมา
7. นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยของคำที่นักเรียนโคราชเขียนสะกดคำเป็นภาษาถิ่นโคราชและภาษาไทยกลาง
2. หาค่าร้อยละของแต่ละคำที่นักเรียนโคราชเขียนสะกดคำเป็นภาษาถิ่นโคราชและภาษาไทยกลาง
3. เรียงลำดับคำที่นักเรียนโคราชเขียนสะกดคำเป็นภาษาถิ่นโคราช จากมากที่สุดมาน้อยที่สุด
4. หาค่าเฉลี่ยของคำที่นักเรียนภาคกลาง กรุงเทพมหานคร เขียนสะกดคำเป็นภาษาไทยกลาง เพื่อนำมาใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาอิทธิพลของภาษาถิ่นต่อการ เขียนสะกดคำของนักเรียนโคราช

สรุปผลของการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 เปรียบเทียบกับเกณฑ์ในการพิจารณาอิทธิพลของภาษาถิ่น จึงพบว่า นักเรียนโคราชเขียนสะกดคำเป็นภาษาถิ่นโคราชมีค่าเฉลี่ยเพียงร้อยละ 4.43 แสดงว่า ภาษาถิ่นโคราชไม่มีอิทธิพลต่อการ เขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลของการวิจัย ผู้วิจัยได้พบว่า

1. นักเรียนเขียนสะกดคำเป็นภาษาถิ่นโคราชโดยเฉลี่ยร้อยละ 4.43 แสดงว่า ภาษาถิ่นโคราชไม่มีอิทธิพลต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด นครราชสีมา พิจารณาจากเกณฑ์ที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 4 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ความเห็นของ ถาวร ลุ่มงกช ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามการวิจัยครั้งนี้ ให้ความเห็นว่า ภาษาถิ่นโคราชนั้นไม่ค่อยมีปัญหาในเรื่องการเขียน แต่มีปัญหาในเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์เป็นส่วนใหญ่ และผู้วิจัยค้นพบว่า คำบางคำนักเรียนยังใช้วรรณยุกต์ผิด ๆ เช่นคำว่า ผึ้ง เป็น ผึ้ง สีข้าง เป็น สีข้าง คิ้ว เป็น คิ้ว และ ไช้ เป็น ไช้

2. คำที่นักเรียนเขียนสะกดเป็นภาษาถิ่นโคราชมากที่สุด เป็นคำควบกล้ำ เช่นคำว่า เกราะ ะ ไกว กวาด ควัน ไม้กวาด ขวาน เกวียน เมื่อเปรียบเทียบคำควบกล้ำที่นักเรียน สะกดผิดมากเหล่านี้ กับคำควบกล้ำบางคำ เช่นคำว่า กว้าง นักเรียนเคยชินต่อการเขียนและ ใช้คำนี้บ่อย นักเรียนเขียนไม่ผิดเลยทั้ง ๆ ที่เป็นคำควบกล้ำ กว เพราะนักเรียนใช้อยู่เสมอ ในวิชาคณิตศาสตร์ เรขาคณิต หรือคำว่า ควาย ก็เช่นกัน แต่คำอื่น ๆ เช่น ควัน ไกว นักเรียนมีโอกาสใช้น้อย จึงมีความผิดพลาดในการเขียนสะกดมากกว่า

3. คำต่าง ๆ ที่นักเรียนเขียนสะกดผิด โดยไม่ได้เกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชมักจะเป็นการสะกดตัวควบกล้ำ เช่นคำว่า ตะกร้อ นักเรียนจะสะกดเป็น ตะกล้อ ตะระก้อ ตะก้อ, ตะกร้า เป็น ตะกล้า ตะก้า ตะระกร้า, เข็มกลัด เป็น เข็มกัด, น้อยหน้า เป็น น้อยน่า น้อยหนา น้อยหน้า, มะกรูด เป็น มะกูด, และการใช้สระ ใ ไม้ม้วน กับ ใ ไม้มลาย ยังไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า ไล่เตื่อน นักเรียนมักจะเขียนเป็น ไล่เตื่อน

4. หมวดคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสัตว์ คำที่นักเรียนเขียนสะกดโดยได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นโคราชค่อนข้างสูง ได้แก่คำว่า แมลงปอ เขียนเป็น แมงปอ หรือ แมงพ้า เฉลี่ยร้อยละ 13.88 ปลาปักเป้า เขียนเป็น ปลาเป้า เฉลี่ยร้อยละ 13.33

หมวดคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสิ่งของ ไม้กวาด เขียนเป็น ไม้กวต เฉลี่ยร้อยละ 20.00 จอบ เขียนเป็น จก เฉลี่ยร้อยละ 23.33

หมวดคำศัพท์ที่เกี่ยวกับผลไม้ มะเฟือง เขียนเป็น มั๊กเฟียง ร้อยละ 6.66

หมวดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะ สีข้าง เขียนเป็น สีข้าง ร้อยละ 11.11 คิ้ว
เขียนเป็น คิ้ว ร้อยละ 6.66

จากแบบสอบถามที่ 2 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนเขียนสะกดคำโดยได้รับอิทธิพลจาก
การกลายเสียง เอาะ เป็น ออ จากคำว่า เกราะ เป็น กะลอ มากที่สุดถึงร้อยละ 56.66
เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นและไม่เคยใช้คำว่า เกราะ มาก่อน

คำควบกล้ำ กว และ คว ภาษาถิ่นโคราชจะออกเสียงไม่ควบนักเรียนจึงสะกด
คำว่า ควัน เป็น ควน ถึงร้อยละ 20.55 ของคำควบ คว และกวาดเป็น กวาด ร้อยละ
24.44 ของคำควบ กว

5. คำบางคำภาษาไทยกลางจะออกเสียงเต็มตามตัวอักษร แต่ภาษาถิ่นโคราชจะ
กลืนเสียงให้สั้นลง เช่น ปลาบึกเป่า เป็น ปลาเป่า และ ปลาร้า เป็น ปร้า

6. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรนี้ มีทั้งนักเรียนในชุมชนที่ใหญ่ และชนบท
ห่างไกล ในศ. ว่าเธอมีปัญหาในการสะกดเป็นภาษาไทยกลางน้อยกว่าชนบทห่างไกล โดย
เฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ยังมีปัญหาในการพูด ซึ่งอาจจะมิอยู่บ้าง
เท่านั้น ถาวร ลุ่มงษ์ (2522 : 45) ให้ความเห็นว่า คนโคราชรุ่นใหม่จะพูดภาษาสำ-
เนียงโคราช แต่ออกเสียงพยัญชนะควบ กว คว และ ขว ชัดเจนขึ้นเพราะอิทธิพลของการ
ศึกษาในโรงเรียน

7. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดภาษาถิ่นโคราชในจังหวัดนครราชสีมา ที่ผู้
วิจัยทำการศึกษาในด้านการเขียนสะกดคำจากรูปภาพ นักเรียนเขียนสะกดคำเป็นภาษาไทย
กลางเฉลี่ย 172.03 คิดเป็นร้อยละ 95.57 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ
พัฒนาพร สุทธิยานุช (2524) เกี่ยวกับการรู้สึกและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทย
ก่อนวัยเรียนที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์ พบว่า ความสามารถในการรู้สึก
และออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กก่อนวัยเรียนที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาพื้นเมืองใน
จังหวัดสุรินทร์ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ย 85 คำ หรือร้อยละ 71.12

8. คำที่สะกดเป็นภาษาถิ่นโคราชในคำเฉลย เกิดจากการกลายเสียง เช่น การ
กลายเสียงสระเอือ เป็น สระเอือ ใน มะเฟือง เป็น มะเฟียง ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2
ซึ่งว่าด้วยวรรณคดีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่องการกลายเสียงในภาษาถิ่นโคราช

ข้อที่น่าสนใจ เกิดจากการวิจัย

1. ภาษาถิ่นโคราชมีความคล้ายคลึงกับภาษาไทยกลางในด้านรูปคำมาก แต่ต่างกันที่สำเนียง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาด้านการเขียนสะกดคำเช่น แร้ง เป็น แล้ง มะเขือ เป็น มกเขือ
2. การที่นักเรียนสะกดผิด อาจสะกดผิดแบบนักเรียนในโรงเรียนทั่วไปที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ไล่เตอน สะกดเป็น ไล่เตอน ฎญแจ สะกดเป็น ฎนแจ แต่ถ้านักเรียนสะกดผิดเพราะอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราช ผู้วิจัยมีวิธีการสังเกต เช่นคำว่า คว้น นักเรียนสะกดเป็น ควร แต่คำเฉลยภาษาถิ่นโคราชเป็น ควน ดังนั้น ควร และ ควน ก็ออกเสียงเหมือนกัน หรือคำว่า ไกว นักเรียนสะกดเป็น กรวย คำเฉลยภาษาถิ่นโคราชเป็น กวย การที่นักเรียนสะกด ควร และ กรวย จึงเป็นการสะกดผิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาถิ่นที่อาจเกิดจากการเลียนแบบ
3. เด็กรุ่นใหม่พูดภาษาถิ่นน้อยลง พูดภาษาไทยกลางชัดเจนขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในเมือง และชุมชนใหญ่ ๆ เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยพบด้วยตนเองจากการไปเก็บข้อมูล และการพังก่อนนักเรียนพูดคุยกัน เด็กทั่วไปในเมืองหรือในชุมชนใหญ่ ๆ เช่นในตัวอำเภอ ก็จะพูดภาษาไทยกลางมากขึ้น แต่เด็กในชนบทห่างไกลออกไป จะพูดภาษาถิ่นกัน
4. ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความพร้อมทางด้านภาษาขั้นสูงสุดในระดับประถมศึกษา อิทธิพลของการศึกษาจึงช่วยให้นักเรียนรู้ภาษาไทยกลางที่ถูกต้องดีขึ้น
5. สื่อมวลชน วิทยุ โทรทัศน์ที่แพร่ขยายไปถึงจังหวัดนครราชสีมา ช่วยให้เด็กเรียนภาษาโดยการฟัง และการอ่านได้มาก เพราะมีสิ่งแวดล้อมช่วยสนับสนุน
6. โคราชเป็นเมืองหน้าด่าน หรือเป็นประตูของภาคอีสานที่เจริญ การติดต่อกันมากกับคนภาคกลางสะดวก ดังนั้นชาวโคราชจึงมีโอกาสพบปะกับชาวภาคกลางมากขึ้น และใช้ภาษาไทยกลางมากกว่าเดิม

ข้อเสนอนแนะ

ข้อเสนอนแนะสำหรับการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างประชากรที่อยู่ทั้งชนบทและในเมือง

ของจังหวัดนครราชสีมาคละกันไป จึงควรมีการวิจัยในเรื่องนี้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่มคือ ชนบทและในเมือง เปรียบเทียบกัน เพื่อศึกษาดูว่ากลุ่มใดจะมีอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชต่อการเขียนของนักเรียนมากกว่ากัน

2. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบตัวอย่างประชากร 3 กลุ่มคือ กลุ่ม ป.1-2, ป.3-4 และ ป.5-6 เพื่อดูความมากน้อยของอิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชต่อทั้ง 3 กลุ่ม

3. ควรจะได้ทำการวิจัยในลักษณะที่ให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำจกฏภาพก่อน แล้วจึงเขียน เนื่องจากบางคำนักเรียนยังคงออกเสียงเป็นสำเนียงภาษาถิ่นโคราช แต่จากอิทธิพลของการศึกษาทำให้สะกดถูกต้อง เช่นคำว่า กวาด นักเรียนยังออกเสียงว่า ไม้กวาด แต่สะกดเป็น ไม้กวาด ได้ถูกต้อง ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในข้อนี้ จึงควรมุ่งดูความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียง และการเขียนสะกดตัว

4. ภาษาถิ่นโคราชมักมีปัญหา เรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ ดังนั้น ควรจะมีการศึกษา เรื่องการออกเสียง เช่น "ความผิดพลาดในการใช้วรรณยุกต์" อาจจะรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์หรือดูภาพ แล้วออกเสียง

ข้อเสนอแนะสำหรับครู ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหารวิชาการ

1. การฟังและการพูดเกิดจากการเลียนแบบ เราจะเห็นว่า เด็กเล็ก ๆ เรียนภาษาจากการฟังผู้ใหญ่พูด แล้วพยายามพูดตามจนพูดได้ ดังนั้น เด็กที่มาจากครอบครัวต่างๆ กัน มีผู้ใหญ่และคนที่แวดล้อมอื่น ๆ เป็นต้นแบบของการให้เด็ก ฟัง พูด เข้าใจความหมายของภาษาต่างกัน สุนันทา โสรัจจ์ (2522 : 18-20) ให้ข้อเสนอแนะว่า การแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียนสะกดการันต์ ต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังหลายฝ่าย ได้แก่ ครูผู้สอน ผู้บริหารโรงเรียน ล่าถ่านและองค์กรต่าง ๆ สื่อมวลชน ครูผู้สอนและผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการศึกษา จะต้องระมัดระวังที่จะใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ทั้งการพูด และการเขียน ไม่ว่าจะ เป็นครูสอนวิชาใดก็ตาม การส่งเสริมกิจกรรมและอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ มาช่วยเพื่อให้นักเรียนจดจำคำที่เขียนสะกดการันต์ถูกต้องได้

2. ทักษะในการฟังและการพูดเกิดก่อนการอ่านและการเขียน ข้อบกพร่องของภาษาที่เกิดขึ้น เช่น อ่านออกเสียงผิด เขียนผิด ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากทักษะการฟัง และพูด เช่น น้องชอนนอนให้แม่กวยเปล คำว่า กวย มาจากภาษาพูดแน่นอน การแก้ไขข้อบกพร่อง

ในลักษณะนี้ ควรเริ่มจากให้นักเรียนฟังคำให้ชัดเจน ออกเสียงให้ถูกต้อง อ่านและเขียนคำ นั้นบ่อย ๆ

3. การฟังและการพูดเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน ในระยะแรกเรียน นักเรียนยังไม่พร้อมจะเขียนหนังสือ ครูไม่จำเป็นต้องเร่งรัด แต่ควรฝึกให้ใช้ภาษาพูดได้ดี เพื่อเป็นพื้นฐานของภาษาเขียนต่อไป

4. เมื่อพบนักเรียนที่พูดภาษาได้ชัดเจนไม่เท่ากัน ครูต้องจัดสถานการณ์ทักษะการเรียนรู้อาษาทั้ง การฟัง และการพูด ให้เป็นแนวเดียวกันเสียก่อน จึงล่นอ่านและเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่เกิดจากการเรียนรู้โดยตรง

ข้อเสนอแนะในการล่นเขียนแก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่น

1. คำใดที่เป็นปัญหาในการเขียนมาก ๆ ควรคัดลอกไว้ แล้วจำเป็นคำ ๆ ไป เขียนเป็นบัตรคำ หรือบัตรประโยคติดไว้ข้าง ๆ กระดานดำให้นักเรียนเห็นทุกวัน จนเกิดความเคยชินแล้วเขียนได้ถูกต้อง
2. ฝึกนิสัยการเปิดพจนานุกรม เมื่อสงสัยคำใดก็เปิดใช้ได้
3. พยายามจำหลักภาษาให้แม่นยำ หลักที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดการันต์เช่น คำควบกล้ำต่าง ๆ หลักการประะวิสรรชนีย์ การผันวรรณยุกต์ และหลักการไ้ตัวสะกด เป็นต้น
4. การจัดกิจกรรม และหาอุปกรณ์การล่น เช่น การแข่งขันการเขียนสะกดคำ การทำป้ายประกาศ แผนภูมิ หรือบัตรคำต่าง ๆ โดยนำคำที่เป็นปัญหาที่เขียนถูกต้อง ติดไว้ให้นักเรียนได้เห็นทุกวันจนเกิดความเคยชิน จะทำให้นักเรียนจดจำคำที่เขียนสะกดถูกต้องได้ ข้อนี้ควรได้รับความแนะนำช่วยเหลือในการจัดทำจากศึกษานิเทศก์ และความสะดวกในการจัดหาอุปกรณ์จากผู้บริหาร

